

Slovo k povzbuzení na neděli 10. prosince 2023, na 2. neděli adventní – B
Biblická čtení: Iz 40,1-5.9-11; Ž 85; 2Petr 3,8-14; Mk 1,1-8

Milé sestry, milí bratři,

na druhou a třetí neděli adventní stojí před námi **postava svatého Jana Křtitele**, rok co rok čteme o jeho vystoupení a působení na judské poušti. Jako Předchůdce Páně chce být i nám uprostřed adventu průvodcem a pomocníkem, abychom se dokázali **otevřít novému Kristovu příchodu** do našeho srdce a života, našich vztahů a činností. **Kristovu přicházení**, o které v adventní době jde.

To je samozřejmě **jiné** než jeho jedinečný příchod na svět před více než dvěma tisíci lety. Ale zároveň mu nemůže být zcela **nepodobné**. Je to přeci stále **týž Kristus**, který přichází. Proto jsou novozákonní svědectví vždy i **jakýmsi prototypem** Ježíšova přicházení do našeho nitra a působení v našem životě. Snaha **odtušit, co to znamená**, je ostatně jedním z nejdůležitějších smyslů četby Písma.

Z toho důvodu také platí, že podobně jako **Jan Křtitel** měl **připravit** své současníky **k přijetí Mesiáše**, tak chce připravit **dnes i nás**. Jeho vystoupení je «začátek evangelia o Ježíši Kristu», jak jsme dnes slyšeli od svatého Marka.

Vraťme se ale nejprve **k dnešnímu čtení starozákonnímu**. Nemáme před sebou úplně typické adventní zaslíbení příchodu Mesiáše a jeho působení, jak čteme na jiných místech knihy proroka Izaiáše. Přesto s ním souvisí. Čteme, jak prorok chce své posluchače **potěšit** – «těšte, těšte můj národ, praví váš Bůh», říká – a touto potěchou následně vybídnout **k přípravě** na Hospodinův příchod: «Na poušti připravte Hospodinovi cestu... každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží, co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná». **Aby Mesiáš mohl přijít.**

Je to začátek druhé části Izaiášovy prorocké knihy. Ta již není dílem samotného Izaiáše, proroka žijícího ve druhé polovině osmého století před Kristem. Autorem této části je jinak neznámý prorok prorokující pod Izaiášovým jménem **na začátku babylónského vyhnanství**. Většinou se mu říká **Druhý Izaiáš** a jeho kniha je pro svůj obsah nazývána **Knihou útěchy**. Fakt, že jeho prorockví zaznělo v době pro Izrael nejtěžší, **na začátku** poroby, ztráty svobody a vyhnanství v Babylónii, je důležité. Nikdo z jejích prvních posluchačů nevěděl, jak tento stav bude dlouho trvat a zda vůbec kdy skončí. Nakonec to trvalo déle než tři generace. Ano, **ve všech dobách** člověk potřebuje **potěšit** a povzbudit, potřebuje slyšet, kde skutečnou útěchu hledat: **u Boha a jeho Mesiáše**. Ale **v dobách těžkých**, zvláště když ne a ne skončit, zvláště když otevírají nové a nové nejistoty, **ještě víc**.

Při řeckách babylónských tak Izrael nacházel útěchu u Boha, v Babylónii poznal, že není jiného boha, protože jiné nenašel, jen Hospodina. **Jeho pomazaného** (tedy mesiáše) nejprve rozpoznal v perském králi Kýrovi, který roku 538 dovolil svým ediktem návrat Izraele domů. Záhy po návratu z vyhnanství Izraelitům ale došlo, že nějaký Kýros ještě nebyl tím definitivním mesiášem a že tudíž je třeba **čekat na nového**, od Boha poslaného Mesiáše a s ním spojovat **naději ve skutečně Boží potěšení**.

V evangeliu dnes slyšíme část Izaiášových prorockých slov **v ústech Jana Křtitele**. Ten byl poslán před Kristem, aby lidi připravil na jeho veřejné působení, aby na něj ukázal. Jeho slova stále chtějí **připravit** nás lidi **na Kristovo přicházení**, nyní do našeho srdce a života.

Jistěže, mohli bychom se proto ptát, **co** tedy **konkrétně** může **znamenat** urovnání stezek života, zvyšování údolí či prohlubní, co snižování hor a pahorků, či co znamená napřimování křivého a narovnání drsného, co pro to máme **učinit**. Ale možná ještě důležitější je připomenutí, že je to **Kristus**, Boží Mesiáš, který **přináší útěchu**, a že ji přináší zvláště do

období všemožného vyhnání, **všemožné Babylónie**, ať ta je jakákoli. A že právě ta může být **počátkem** toho, k čemu Jan vybízí. Do našich „slzavých údolí“, sevřených okolními horami, do údolí s křivými cestami přichází **Kristus se svou útěchou**.

Každý z nás je tak Izaiášem **pozván**, aby se **Boží útěše otevřel**, aby ji přijal. Aby jeho údolí aspoň nějak projasnila, hory spadly, cesty se narovnal. **Jan Křtitel** toto pozvání **opakuje** a především **volá**, že tato **útěcha již přišla** na svět, že **Kristus** už je zde.

V tomto kontextu je možné číst i **dnešní druhé čtení** z Druhého listu Petrova. Jako takové připomíná onen druhý rozměr adventu. Že advent nemá být jen přípravou na oslavu příchodu Mesiáše, který již nastal, na vánoce, ale že má být také přípravou na Kristův příchod, který teprve nastane, v okamžiku smrti a na konci světa. Křesťané mají žít tak, aby «očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly se rozplynou v žáru», tedy aby **očekávali a urychlovali den Kristova příchodu** na konci světa a na konci každého života, a to **svatostí a zbožností**, slyšíme.

Jak tomu rozumět? Jak urychlovat či uspišovat Kristův příchod (v řečtině je zde skutečně použité sloveso *speudein*)?

Třeba **se otevřít Boží útěše**. Útěcha má sílu si **podmanit** lidská srdce, **rozehřát je**, že se pak také stanou **Bohu tvárnějšími**, že **zatouží** po narovnání cest, snížení hor, zvýšení údolí, urovnání drsného. Po tom všem, k čemu prorok i Předchůdce vybízejí. Už to je nějaký Kristův **příchod** a **otevívá** srdce a život jeho **dalšímu** přicházení.

Rozžehnutí touhy po aspoň nějaké **svatosti** a aspoň nějaké **zbožnosti**, tedy rozžehnutí touhy po **dobru** a **vztahu** s Bohem, jsou **z prvních projevů** Kristova příchodu k nám, často jeho prvním **dotekem**. Otevírají nás Bohu, Kristu, jeho dalšímu přicházení, **uspišující** je.

Přijetí Boží útěchy tak **uspišuje Kristovo další** přicházení. Je **prvním** z kroků k **pozitivní** změně, ke snaze něco **dobrého** učinit, žít **ve vztazích** s Bohem a s lidmi, žít vůbec.

Milé sestry, milí bratři, možná to zní banálně, možná jednoduše, ale je to součástí naší víry: Jedněmi z nejdůležitějších způsobů Kristova Božího přicházení k nám jsou **radost a útěcha**. Ty nás snadněji dále otevírají **dobru a Bohu**, tedy – slovy Petrovými – **svatosti a zbožnosti**. Dalšímu Kristovu **přicházení**, do srdce, života, vztahů i světa. Je proto důležité **chtít být Bohem potěšen**, je dobré hledat ve svém životě **prostor**, aby se tak mohlo dít.

A jako vždy, nejde jen o nás, ale **i o naše okolí**. «On nás potěšuje v každém soužení, abychom i my mohli těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha» říká na jednom místě svatý Pavel. Krásným lidským a křesťanským **posláním** je **těšit druhé**, činit jejich **život šťastnějším**, pokoušet se o to. V síle, že sami jsme **se necháme** pokorně Bohem **utěšit**.

Snažit se **potěšit druhé** není jen čistě světskou činností, ale **úkolem vpravdě transcendentním**. I naše utěšování druhých, **vycházejíc** z útěchy Kristovy a na ní **participujíc**, může nepatrně otevřít jejich srdce **dobru a Bohu**. To přeci známe i z vlastní zkušenosti.

A **zdá-li se** nám třeba, že doba, «kdy se nebesa stráví v ohni a živly se rozplynou v žáru», nemusí být až tak nerealisticky vzdálená, **o to více** stojí za to se Božímu těšení **otevřít** a **o potěchu** svých bratří a sester **se snažit**. Je to patrně **užitečnější** než mnohé jiné, čím kdy naplnujeme čas svého života, i čas adventní.

Snad tedy i k tomu nás dnes tedy vybízejí Izaiáš, svatý Petr a svatý Jan Křtitel, Předchůdce Páně...